

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. T. L. N.**, narozená „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. MV-83226-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2019, č. j. MV-83226-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 5. 2019, č. j. OAM-3346-28/ZR-2017, kterým žalovaný podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil žalobkyni platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a je v rozporu s požadavky § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Dále žalobkyně namítala, že nebyl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav a žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Současně žalobkyně poukazovala na skutečnost, že v předmětné věci došlo ze strany správních orgánů k porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení zakotvené v § 2 odst. 3 správního řádu a zásady ochrany práv nabytých v dobré víře zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu.
4. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, zejména s ohledem na čl. 8. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte. Žalovaný se totiž zcela odmítl otázkou přiměřenosti rozhodnutí zabývat. Žalovaný neučinil žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do života žalobkyně a dokonce odmítl učinit jakékoliv úvahy k aktuálnímu pokročilému těhotenství žalobkyně a ke skutečnosti, že žalobkyně žije na území České republiky se svým přítelem, který má povolen trvalý pobyt. Žalobkyně zdůraznila, že na území České republiky je plně integrována, žije zde značnou část života. Poukázala na skutečnost, že v rámci správního řízení nebyla ani vyslechnuta. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgány neodůvodnily, proč neposoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně v souvislosti s Úmluvou o právech dítěte a s dalšími relevantními mezinárodními dokumenty, v čemž spatřuje žalobkyně nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.
5. Žalobkyně rovněž namítala nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí, neboť nebyla posuzována přiměřenost zasažení rozhodnutí do soukromého života žalobkyně ve vztahu k jejímu předchozímu deliktárnímu jednání. Nebyla posouzena závažnost spáchaných skutků ve vztahu ke skutečnosti, že žalobou napadeným rozhodnutím dojde k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobkyně na území České republiky vytvořila. Správní orgány nijak blíže nezskoumaly roli žalobkyně v předmětné trestní kauze.
6. Žalobkyně namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů, kdy se odmítly zabývat těhotenstvím žalobkyně a odmítly provést dokazování jejím těhotenským průkazem, a to přestože měly provést úvahu o souladu rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný tak dle žalobkyně rezignoval na svou povinnost zjistit náležitě skutkový stav, a současně tak učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39, ve kterém byly definovány podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí k pobytu. Zdůraznila, že i samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení ve věci. Následně uvedl, že odmítá námitky uvedené v žalobě a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a spisového materiálu. Zdůraznil, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
8. Zdůraznil, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není žalobkyně zbavena možnosti kontaktů se členy své rodiny na území, ale bylo jí pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění pro cizince. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, žalovaný konstatoval, že žalobkyně může pobývat se členy své rodiny v zemi původu, neboť se jedná o osoby vietnamského původu, tudíž nemusí dojít k oddělení žalobkyně od jejích blízkých osob.
9. Dále žalovaný zdůraznil, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů či rodiče. Žalovaný trval na tom, že v daném případě existují důvody (veřejný pořádek) pro ukončení pobytu žalobkyně na území České republiky s jejím dítětem. Zdůraznil, že Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že by žalobkyně musela žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak situaci, kdy tomu tak není, výslovně předpokládá a pro takovou situaci zaručuje právo na pravidelné osobní kontakty.
10. Žalovaný setrval na závěru, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nestanovuje nutnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, a proto bylo nadbytečné v tomto směru vést dokazování.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně byla držitelkou povolení k trvalému pobytu občana třetího státu na území České republiky s platností od 22. 9. 2003 na dobu neurčitou. Žalobkyně byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2017, č. j. 52 T 14/2015-8582, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 4 roků pro spáchání pomoci ke zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 20 odst. 1 zákona č. 40/ 2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“) k § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Žalobkyni byl uložen také trest propadnutí věci. Prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. OAM-3346-28/ZR-2017, platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně zrušil dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a stanovil jí lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky. Žalobkyně mimo jiné ve svém odvolání uvedla, že její osobní situace se změnila, neboť je těhotná a porod je očekáván dne 8. 7. 2019. Otcem dítěte dle tvrzení žalobkyně je N. D. H., který je osobou s povolením k trvalému pobytu. Žalobkyně v odvolání tvrdila, že povinnost vycestovat z České republiky do Vietnamu ve vysokém stupni těhotenství či s malým dítětem a zanechání otce v České republice by pro ni bylo velice negativním důsledkem napadeného rozhodnutí.

14. Primárně se soud zabýval námitkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány neučinily žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, žalovaný odmítl provést úvahu ve vztahu k jejímu aktuálnímu těhotenství a neprovedl dokazování těhotenským průkazem, a rezignoval tak na náležité zjištění relevantního skutkového stavu. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že správní orgány zastávaly právní názor, že v případě zrušení trvalého pobytu cizinci dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není nutné posuzovat dopad předmětného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Tento svůj právní názor žalovaný obsáhle odůvodnil i s odkazem na relevantní judikaturu na stranách 3 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Z obsáhle odůvodněného právního názoru žalovaného jednoznačně vyplývá, že jakékoliv skutečnosti týkající se osobního a rodinného života žalobkyně považoval pro daný případ za irelevantní. Proto se také nezabýval otázkou těhotenství žalobkyně a skutečností, že otec očekávaného (v době správního řízení) dítěte má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Z uvedeného jednoznačně dle soudu vyplývá, že žalovaný řádně odůvodnil svůj právní názor a zdůvodnil, proč jsou z jeho pohledu veškeré skutečnosti týkající se osobního a rodinného života žalobkyně pro dané rozhodnutí irelevantní. Proto shledal soud žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným a nedošlo k porušení ustanovení § 68 správního řádu ani ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Správnosti předmětných úvah se pak soud bude zabývat níže.
15. Žalobkyně dále namítala, že nebyla posouzena závažnost skutků, které spáchala, a nebyla zkoumána její role v předmětné trestní kauze. V ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Splnění uvedené podmínky bylo ve vztahu k žalobkyni v rámci správního řízení ze strany správních orgánů řádně zjištěno a doloženo. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že posouzení závažnosti spáchaných skutků a posouzení významu role žalobkyně v trestní kauze bylo úkolem trestních soudů v rámci trestního řízení vedeného s žalobkyní. Výsledek těchto úvah pak našel odraz ve výroku o vině a trestu v trestním rozsudku, kterým byla žalobkyně pravomocně odsouzena. V řízení o zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trvalého pobytu pak správní orgány pouze zjišťovaly, zda byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což řádně učinily. Tuto námitku tedy shledal soud nedůvodnou.

16. Dále žalobkyně namítala, že bylo předmětné rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Poměrem § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k nutnosti zkoumání zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince se zabýval Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ve kterém uvedl: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového vyjádření § 174a zákona o pobytu cizinců („[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména“ [...]) lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů. Dané ustanovení však neobsahuje žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit.*“
17. Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.
18. Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *in fine* je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).
19. S uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje. Za situace, kdy ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců výslovně nestanovilo, že je nutno při rozhodování zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nepochybil správní orgán, pokud tak neučinil. Postupem správního orgánu nedošlo k porušení zásady zákazu zneužití správního uvážení zakotvené v § 2 odst. 3 správního řádu, ani k porušení zásady ochrany práv nabytých v dobré víře zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu.
20. Soud dále konstatuje, že přímo ve vztahu k ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, uvedl: „*Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo*“
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvídala úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – pozn. soudu), který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu.“

21. Ve vztahu k námitce, že se měl žalovaný přiměřeností zásahu rozhodnutí o soukromého a rodinného života žalobkyně zabývat s přihlédnutím k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, soud uvádí, že podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jež rovněž chrání právo na respekt k soukromému a rodinnému životu na úrovni ústavního práva. Nejvyšší správní soud k uvedenému zastává názor, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl by se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016–53; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018–39). Žalobkyně se však výše uvedené mezinárodní úmluvy v rámci správního řízení nedovolávala. Proto dle soudu žalovaný nepochybil, pokud se přijatelností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v daném případě nezabýval ani v rovině výše uvedené mezinárodní smlouvy. Obdobně je to možné konstatovat i ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte, neboť k přímé aplikaci ústavněprávních kautel by mělo docházet jen ve výjimečných případech a žalobkyně se aplikace této mezinárodní smlouvy v rámci správního řízení nedovolávala a ani v rámci správní žaloby nekonkretizovala, k porušení jakého konkrétního ustanovení Úmluvy o právech dítěte by mělo dojít. Tuto námitku tedy shledal soud rovněž nedůvodnou.
22. Pro úplnost soud poznamenává, že otec dítěte žalobkyně je stejně jako žalobkyně vietnamské národnosti a nic nebrání tomu, aby společně s žalobkyní a jejím dítětem případně realizoval svůj rodinný život ve Vietnamu.
23. K poukazu na skutečnost, že správní orgány žalobkyni nevyslechly, soud uvádí, že žalobkyně měla možnost se k věci v rámci správního řízení vyjadřovat a byla jí dána možnost seznámit se s podklady k rozhodnutí. Za situace, kdy nebyly správní orgány povinny zabývat se otázkou přijatelnosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, nebyl dán žádný důvod, aby k této otázce žalobkyně byla správními orgány vyslýchána.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.